

Hoofdstuk 1   Eline

Hoofdschuddend keek Eline van Doorniks naar de rugzak op de vloer naast haar tafeltje in de banketbakkerswinkel waar je ook koffie kon drinken met gebak erbij. Wie koopt nou vier flessen wijn als hij nog een aardig stuk moet lopen? Had dat nou niet gekund als ze weer met de auto was?

Maar zo vaak kwam ze niet in Den Helder. En het was van die lekkere wijn...

Gelukkig wogen de shirtjes die ze net had gekocht niets. De knalrode suède sneakers daarentegen wel; ze waren van een uitstekend merk dat jaren meegaat. En dan moest ook nog haar schoudertas met geld en duizend-en-een spullen weer de rugzak in.

Het winkelmeisje zag haar blik. 'Moet u daarmee naar de boot? Wat een gesjouw.'

Eline stond op om bij haar af te rekenen, stopte haar tas in de rugzak en sjoerde 'm op haar rug. 'Tja, eigen schuld... 'lachte ze. 'Maar de koffie was weer heerlijk. En ik heb absoluut geen spijt van de amandeltaart. Ik kan er weer tegen.' Ze stak haar handen tussen de draagriemen over haar schouders om de druk te verminderen. 'Tot de volgende keer maar weer.'

'Ik denk trouwens niet dat u met dat zware ding de boot nog haalt,' zei het meisje met een blik op de klok. 'Of neemt u de bus?'

‘Nee, ik loop! Is het dan al zo laat? O jee, ik zie het!’

Goeie hemel, had ze hier echt driekwartier gezeten? Was ze zo lang in gedachten verzonken geweest? Dat moest wel, want bij het winkelen was ze met alles in een mum van tijd geslaagd. De sneakers had ze al eerder gezien maar toen niet gekocht. De shirtjes kwamen uit de winkel waar ze het merk altijd in een regenboog van kleuren op voorraad hadden. En het was op dat uur nog rustig geweest in het centrum van Den Helder. Bij de wijnwinkel was ze de enige klant. Het was aanwijzen, betalen, inpakken en weg wezen geweest.

‘Poeh, dat wordt inderdaad doorstappen,’ mompelde ze eenmaal buiten. ‘Nee, dat red ik met die rugzak niet. Nou ja, voor de volgende boot heb ik nu alle tijd. En gelukkig staan er op de zee-promenade bankjes genoeg.’

Ze wandelde de winkelstraat uit, de straatweg in naar de zeedijk. Een vrouw van middelbare leeftijd, met grijs haar in een goede coupe geknipt. In jeans, rozerood jasje, met een bultige blauwe rugzak waardoor ze iets naar voren gebogen liep.

De wandeling was haar als bewoonster van Texel vertrouwd. Ook nu. Terwijl de stemming waarin ze was haar eigenlijk verwarde. Kwam die door het afscheid vanmorgen? Doordat op haar netvlies het beeld bleef liggen van Siebe, haar partner, achter het raampje van de treincoupé toen ze hem op het station uitwuidde?

Kom nou, hij ging een plezierige tijd tegemoet, een dikke vette maand met oude vrienden toeren door Scandinavië. Nog één keertje avontuurlijk en studentikoos zijn. Een kans die ze gezien hun leeftijden wel moesten grijpen.

En zij had daardoor een dikke anderhalve maand lang weer alle ruimte, lekker op zichzelf, ouderwets vrij. Maar precies op het moment dat ze met die wijnflessen de winkel uit kwam, had die verwarring haar overvallen. Een gevoel van vroeger was het. Een naar gevoel dat ze weg wilde hebben, waardoor ze cappuccino was gaan drinken en daar zelfs taart bij had genomen wat ze zelden of nooit deed.

Het voetgangerslicht naar de zee-promenade sprong op groen. Een autootje remde piepend. Eline probeerde in een sukkeldrafje over te steken, wat met die rugzak op niets uitliep. Ze beklom de trap die de dijk op leidde en waar achter de promenade langs het Marsdiep liep. Nog voor ze er bovenop stond blies de koele zeebries in haar gezicht. Ze bleef even...